

ΣΙΑΒΙΑ
ΝΤΕΪ

ΤΟΣΟ
ΚΟΝΤΑ

ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SO CLOSE

Από τις Εκδόσεις Rōnin House, ΗΠΑ 2023

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τόσο κοντά**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sylvia Day

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Όλγα Καζάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Croco Designs Snake

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γεωργία Παξιμαδάκη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Sylvia Day, LLC 2023

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-51-0

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-52-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΣΙΛΒΙΑ ΝΤΕΪ

ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ

Μετάφραση: Όλγα Καζάκη

Για τη Σάνα

«ΔΕΝ ΥΠΆΡΧΟΥΝ ΓΕΓΧΟΝΌΤΑ,
ΜΌΝΟ ΕΡΜΗΝΕΪΕΣ».

Φρίντριχ Νίτσε

1

BITE

Το πάρτι έχει πολύ κόσμο, έχει μεγάλη ζωντάνια, ωστόσο εγώ έχω σαφή επίγνωση μιας εξαιρετικά σημαίνουσας παρουσίας· της συζύγου του εργοδότη μου, μιας γυναίκας που έχει πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια. Το Μανχάταν ακτινοβολεί μέσα στην απέραντη νύχτα που τυλίγει στην αγκαλιά της τον πύργο με τα πολυτελή διαμερίσματα. Τα σύννεφα καθρεφτίζονται σαν αφρός πάνω στα παράθυρα που υψώνονται από το δάπεδο ως την οροφή, πότε κρύβοντας και πότε φανερώνοντας τη σκοτεινή έκταση του Σέντραλ Παρκ και της τεχνητής του λίμνης αρκετά χαμηλότερα. Ο πύργος τριίζει καθώς ταλαντεύεται ανεπαίσθητα από τις ριπές του βραδινού αέρα, μ' έναν θρηνητικό ήχο κρυμμένο κάτω από τη μουσική και τη θάλασσα των συζητήσεων.

Εντός των γυάλινων τοίχων, η ένταση κοχλάζει. Η ατμόσφαιρα είναι επικίνδυνα ηλεκτρισμένη, αναπόφευκτο επακόλουθο του εγκλεισμού αντιπάλων σε ουδέτερο έδαφος. Συ-

γkraτημένοι από ευπρέπεια και τον φόβο μήπως ντροπιαστούν, οι αντίπαλοι αγριεύουν, με τα κοφτερά τους νύχια και τους κυνόδοντές τους μόνο προσωρινά και με δυσαρέσκεια σε απόσυρση.

Η εκδήλωση είναι μια δεξίωση που απαιτεί επίσημο ένδυμα προς τιμήν μιας καινούργιας σειράς φαρμακευτικών καλλυντικών. Οι παρευρισκόμενοι είναι οι πιο γνωστοί ανάμεσα στους νέους της ελίτ του Μανχάταν, μια κοινότητα από υπερβολικά εμφανίσιμους και υπερβολικά εύπορους. Ανάμεσά τους υπάρχουν περίφημες φιλίες και διαβόητες έριδες. Είναι ενδεικτικό της δύναμης του κυρίου Μπλακ ότι μπορεί να φέρει κοντά μια τόσο ετερόκλητη και διχασμένη ομάδα ανθρώπων στο σπίτι του.

Σαν να παίζουν σκάκι, οι καλεσμένοι έχουν επιλέξει τις θέσεις τους για να έχουν το μεγαλύτερο πλεονέκτημα. Ο πιο παλιός φίλος του κυρίου Μπλακ, ο Ράιαν Λάντον, στέκεται στην άλλη άκρη του ευρύχωρου σαλονιού απέναντι από τον συνέταιρο του κυρίου Μπλακ, τον Γκίντεον Κρος, δύο άνδρες που διαιωνίζουν την έχθρα που κληρονόμησαν από τους πατεράδες τους. Όσο θλιβερή και αν είναι η διαμάχη τους, μπορώ εντούτοις να θαυμάσω την αυθεντικότητα της απροκάλυπτης αντιπάθειας του ενός προς τον άλλον.

Αντιθέτως, οι κυριότεροι αντίπαλοι του κυρίου Μπλακ, οι ετεροθαλείς αδερφοί του Ράμιν και Ντάριους, τον υπονομεύουν κάθε φορά που τους συμφέρει. Και ύστερα είναι και η Έιμι, η σύζυγος του Ντάριους, η μόνη γυναίκα στον χώρο που αρνείται να κοιτάξει τον κύριο Μπλακ. Ούτε μια λαθραία ματιά.

Ο χώρος ανάμεσα σε αυτούς τους βασικούς παίκτες γεμίζει με προσωπικότητες τηλεοπτικών ριάλιτι και ινφλουένσερ, μοντέλα και μουσικούς. Ακτίνες φωτός ανακλώνται από τα αστραφτερά φορέματα και τα φαρδιά παράθυρα, καθώς τα

κινητά τηλέφωνα αιχμαλωτίζουν έναν, όπως φαίνεται, ατελείωτο αριθμό σέλφι που θα μοιραστούν με εκατομμύρια ακολούθους. Οι περισσότερες εταιρείες πληρώνουν εξωφρενικά ποσά για μια τέτοια φωτογραφική προώθηση, όμως αυτό δεν ισχύει απόψε. Μια πρόσκληση στο ρετιρέ είναι κοινωνικός θρίαμβος, όπως είναι και το να βρεθείς στον ίδιο χώρο με τον Κρος και τη σύζυγό του Εύα, θεωρητικά το πιο δημοφιλές ζευγάρι παγκοσμίως, αν το σύστημα μέτρησης είναι η κάλυψη από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Ρίχνω μια ματιά τριγύρω στο σαλόνι για να βεβαιωθώ ότι οι σερβιτόροι είναι παρόντες αλλά διακριτικοί, προσφέροντας καναπεδάκια και ποτά καθώς μαζεύουν τα παρατημένα ποτήρια Μπακαρά και τα πιάτα Λιμόζ.

Πολυτελείς ανθοδέσμες με μαύρους κρίνους διακοσμούν τις επιφάνειες από απόφιο ασήμι των τραπεζιών από αφρικανικό έβενο, προσδίδοντας χαρακτήρα και αίγλη χωρίς χρώμα ή άρωμα. Η μουσική υφαίνει το πέπλο της στον χώρο, ζωνθή και αυθόρμητη. Ο τραγουδιστής είναι παρών, με κυρτούς ώμους που ακουμπούν σ' έναν τοίχο, με το χέρι του γύρω από τη μέση μιας γυναίκας και τα χείλη του στο σαγόνι της. Τα μάτια του είναι προσηλωμένα στον κύριο Μπλακ, αλλά στρέφονται σ' εμένα την ώρα ακριβώς που το εξυπνο ρολόι στον καρπό μου δίνει ένα απτικό σήμα ανακοινώνοντας την άφιξη νέων καλεσμένων.

Πηγαίνω στο φουαγιέ.

Τη στιγμή που η κομψή μελαχρινή μπαίνει με χάρη από την μπροστινή πόρτα φορώντας ένα ζευγάρι λεπτά ψηλοτάκουνα, το ξέρω ότι ο εργοδότης μου θα την ξελογιάσει. Έχει φτάσει στηριζόμενη στο μπράτσο ενός γοητευτικού κυρίου, αλλά αυτό δεν έχει καμία σημασία. Θα υποκύψει· όλες υποκύπτουν.

Η δεσποινίς μοιάζει με την αείμνηστη κυρία Μπλακ: μαλλιά κατάμαυρα, λάγνα πράσινα μάτια, πορφυρά χείλη. Μια

καλλονή, μάλιστα, που όμως ωχριά ως απομίμηση της γυναίκας η οποία είναι απαθανατισμένη στο πορτρέτο που ο κύριος Μπλακ έχει σαν θησαυρό. Όλες τους ωχριούν.

Τους υποδέχομαι και τους δυο μ' ένα νεύμα και προσφέρομαι να πάρω την πασμίνη της, παραμένοντας τελικά δίπλα όσο ο περιποιητικός συνοδός της τη βοηθάει.

«Σας ευχαριστώ», λέει εκείνη καθώς ο συνοδός της μου δίνει τη γυαλιστερή πασμίνη της. Εκείνη μιλά σ' εμένα, όμως ο κύριος Μπλακ έχει ήδη αιχμαλωτίσει την προσοχή της και το βλέμμα της είναι πάνω του. Παρόλο που έχει εκούσια αποσυρθεί στις παρυφές της αίθουσας, το επιβλητικό του ύψος καθιστά αδύνατο να περάσει απαρατήρητος. Η ενέργειά του είναι μία κόλαση που σε μαστιγώνει και ελέγχεται μόνο από μια απίστευτη δύναμη θέλησης. Είναι ένας άνδρας που διατηρεί την ηρεμία του με μία παντελή οικονομία κινήσεων, ωστόσο με κάποιον τρόπο δίνει την εντύπωση αναστάτωσης. Μπορώ να διακρίνω την προσπάθεια που καταβάλλει η νέα καλεσμένη μας να στρέψει το βλέμμα της μακριά του και να κάνει μια εκτίμηση της εκδήλωσης.

Η αδερφή του κυρίου Μπλακ, η Ροζάνα, βρίσκεται σε θέση ισχύος μπροστά από τα παράθυρα. Είναι μια ψηλή, μελαχρινή καλλονή μ' ένα τιρκουάζ φόρεμα κεντημένο με χάντρες. Μαλλιά αστραφτερά σε χρώμα ακαζού καλύπτουν τους ώμους της, κάνοντας μια εντυπωσιακή αντίθεση με το ξανθό ασημί της Εύας Κρος, η οποία στέκεται δίπλα της, μικρόσωμη και χυμώδης, ντυμένη με κομψό ρόδινο μετάξι. Η Εύα είναι η δεύτερη πρέσβειρα μαζί με τη Ροζάνα στο νέο εγχείρημα: δύο γυναίκες τόσο διαφορετικές, όμως και οι δυο τους λατρεμένες του κίτρινου τύπου και των κοινωνικών μέσων.

Κοιτάζω τον κύριο Μπλακ, αναζητώντας την αντίδρασή του στην πιο πρόσφατη άφιξη. Βλέπω αυτό που περιμένα: ένα προσηλωμένο βλέμμα. Καθώς τη μελετά εξονυχιστικά, το σα-

γόني του σφίγγει. Τα σημάδια είναι διακριτικά, αλλά αντιλαμβάνομαι την τρομερή του απογοήτευση και το κύμα αυτοκατηγορίας που την ακολουθεί.

Για μια στιγμή, ήλπισε να ήταν εκείνη. *Η Λίλι*. Μια γυναίκα της οποίας η απαράμιλλη ομορφιά απαθανατίζεται σε μία μόνο φωτογραφία που κρέμεται στα ιδιαίτερα δωμάτιά του, αλλά το πόσο σπουδαία ήταν στοιχειώνει το σπίτι αυτό και τον άνδρα που είναι κύριός του. Το γεγονός ότι συνεχίζει να την αναζητάει σε κάθε γυναίκα είναι σπαραξικό καρδί.

Η Λίλι απουσίαζε από τη ζωή του κυρίου Μπλακ προτού εκείνος αποκτήσει τις υπηρεσίες μου, οπότε τη γνώρισα μόνο μετά θάνατον, όμως είμαι σε θέση να ακούω τυχαία αρκετά πράγματα. Το ότι ήταν απίστευτα αξιαγάπητη είναι πανθομολογούμενο· πολλοί λένε ότι παραμένει η σπουδαιότερη καλλονή που έχουν δει ποτέ. Παρόλο που το βαφτιστικό της όνομα υποδηλώνει ευάλωτη και εύθραυστη φύση, οι γνωστοί της την περιγράφουν ως ανεξάρτητη, οξύνου και θαρραλέα. Τη θυμούνται να είναι καλοσυνάτη και να τους εμπνυχώνει, διασκεδαστική και με ξεστό ενδιαφέρον για τους άλλους, μια αρετή που θα υποστήριζα ότι είναι μακράν καλύτερη από το να είναι κανείς ο ίδιος ενδιαφέρων.

Για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, είχα μόνο αυτές τις περιορισμένες εντυπώσεις και απόψεις, μέχρι που μια βασανιστική νύχτα, ο κύριος Μπλακ, ξεσηκωμένος από το ποτό και σε ημιάγρια κατάσταση, στεκόταν ανήμπορος να καταπνίξει την εξοργιστική θλίψη μέσα του. Τότε κατάλαβα την απίστευτη επιρροή που εξακολουθεί να ασκεί εκείνη πάνω του· μπορώ να αισθανθώ τη δύναμή της όταν κοιτάζω το πελώριο πορτρέτο της που δεσπόζει στον τοίχο απέναντι από το κρεβάτι του.

Στο δωμάτιό του, η εικόνα της είναι το μοναδικό έγχρωμο σημείο, αλλά δεν είναι αυτό που κάνει τη φωτογραφία της τόσο εντυπωσιακή. Είναι το βλέμμα της, έντονο και διεισδυτικό.

Όποια κι αν ήταν η Λίλι, η αγάπη της για τον Κέιν Μπλακ τους κατέκαψε και τους δυο. Η εμμονή αυτή εξακολουθεί να είναι το πιο επικίνδυνο στοιχείο της ζωής του μέχρι σήμερα.

Παρακολουθώ όσο η πιο πρόσφατη καλεσμένη μας γλιστράει ανάμεσα από τον κόσμο, εγκαταλείποντας τον συνοδό της καθώς κινείται προς τον κύριο Μπλακ. Είναι λαμπερή σαν τη φωτιά μέσα στο πορφυρό της φόρεμα, αλλά αυτή είναι η πεταλούδα κι εκείνος η φωτιά.

Ένα δημοφιλές περιοδικό πρόσφατα τον ανακήρυξε ως έναν από τους πιο σέξι εν ζωή άνδρες. Ο κύριος Μπλακ πλησιάζει τα τριάντα τρία και είναι αρκετά εύπορος για να έχει εμένα, έναν αρχιοικονόμο έβδομης γενιάς, βρετανικής καταγωγής, άψογα εκπαιδευμένο να χειρίζεται οποιαδήποτε κατάσταση, από τετριμμένα ζητήματα έως ακραίες κρίσεις. Είναι αποστασιοποιημένος και αψυχολόγητος, ωστόσο έλκει τις γυναίκες χωρίς εκείνες να έχουν καμία έγνοια αυτοπροστασίας. Παρά τις καλύτερες προσπάθειές τους, παραμένει σθεναρά μη διαθέσιμος. Είναι ένας χήρος που παραμένει βαθιά και απόλυτα παντρεμένος.

Η συνηθέστερη συνοδός του, η λεπτεπίλεπτη ξανθιά που περιφέρεται σε κοντινή απόσταση, λάμπει μέσα στο φιλντισι και τα μαργαριτάρια. Είναι η μητέρα του, μολονότι κανείς δε θα υποπτευόταν τη σχέση τους αν δεν ήταν ευρέως γνωστή. Η ηλικία δεν είναι το μόνο πράγμα που κρύβει καλά η Αλίγια. Το μοναδικό στοιχείο που προδίδει τη φύση της είναι το μανικιούρ της, τα μακριά νύχια που είναι λιμαρισμένα σε μοντέρνο αμυγδαλωτό σχήμα και θυμίζουν νύχια αρπακτικού.

Καθώς γυρίζω να απομακρυνθώ από το ντουλάπι με τα πανωφόρια, ακούω τον κρότο από φελλό σαμπάνιας. Κρυστάλλινα ποτήρια σαμπάνιας τσουνγκρίζουν χαρούμενα και ηχούν συζητήσεις. Παπούτσια σχεδιαστών που κοστίζουν μια μικρή περιουσία χτυπούν ελαφρά και παράγουν μικρούς κρότους

πάνω στο πάτωμα, στα πλακάκια από οψιδιανό, που μοιάζουν τόσο ρευστά μέσα στην άσπιλη αντανάκλασή τους, ώστε θυμίζουν τα πιο ήρεμα νερά της νύχτας. Η κατοικία του κυρίου Μπλακ είναι μια μελέτη πάνω στον μαξιμαλισμό: σκούρα ξύλα, φυσική πέτρα, ακριβά δέρματα και δορές... όλα στις πιο σκούρες αποχρώσεις, δημιουργώντας έναν χώρο τόσο κομψό και αρρενωπό όσο και ο ιδιοκτήτης του.

Η κόρη μου με διαβεβαιώνει ότι είναι ευλογημένος με ασυνήθιστα ωραία εμφάνιση και καταραμένος με κάτι που ισχυρίζεται ότι είναι ακόμα πιο συναρπαστικό: μια μελαγχολική, προκλητική έξαψη. Το γεγονός ότι κάποια στιγμή αγάπησε τόσο βαθιά και παραμένει τόσο καλά καλυμμένος από ένα πέπλο προσωπικής θλίψης ασκεί ισχυρή γοητεία. Η αίσθηση του άπιαστου που αποπνέει είναι ακαταμάχητη, λέει εκείνη.

Δεν είναι τέχνασμα. Πέρα από τις πολλές σεξουαλικές του σχέσεις, ο κύριος Μπλακ είναι δεσμευμένος, με την πιο βαθιά έννοια της λέξης. Η μνήμη της Λίλι τον έχει αφήσει κενό. Είναι το κέλυφος που έχει απομείνει από έναν άνδρα, όμως έχω φτάσει σε σημείο να τον αγαπώ όπως ένας πατέρας θα αγαπούσε τον γιο του.

Μια γυναίκα γελά πολύ δυνατά. Προφανώς, έχει πιει πολύ. Και δεν είναι η μόνη που ενδίδει στο αλκοόλ χωρίς μέτρο. Ένα κρυστάλλινο ποτήρι πέφτει από το απρόσεκτο χέρι κάποιου και γίνεται θρύψαλα, με την ξεκάθαρα φάλτσα μουσική των θραυσμάτων γυαλιού που κουδουνίζουν.

2

ΒΙΤΕ

Τη συνόδευσες έξω, Βίτε;»

Ο κύριος Μπλακ μπαίνει στην κουζίνα το επόμενο πρωί ντυμένος κατάλληλα για την ημέρα, με κοστούμι από τη Σάβιλ Ρόου και άψογα δεμένη γραβάτα, χωρίς κανένα από τα δύο να ανήκουν στο ντύσιμό του πριν με προσλάβει. Τον εκπαίδευσα στα εκλεπτυσμένα στοιχεία της κατά παραγγελία ένδυσης για κυρίους, και υπήρξε ιδιαίτερα φιλομαθής.

Εξωτερικά, είναι πολύ δύσκολο να διακρίνω τον άξεστο νεαρό που με προσέλαβε πριν από έξι χρόνια, ο οποίος είχε μείνει πρόσφατα χήρος και είχε παραλύσει τόσο από τη θλίψη, που το πρώτο μου καθήκον ήταν να διαχειριστώ οποιονδήποτε πλησίαζε με ερωτήσεις ή συλλυπητήρια. Με τον καιρό, τιθάσευε τον πόνο του μετατρέποντάς τον σε φλογερή φιλοδοξία. Αυτή η φιλοδοξία και η ξεχωριστή του ευφυΐα επανέφεραν στη ζωή τη φαρμακευτική εταιρεία που ο πατέρας του είχε οδηγήσει σε χρεοκοπία λόγω υπεξαίρεσης.

Ενάντια σε κάθε πρόβλεψη, πέτυχε – με λαμπρό τρόπο.

Κάνω στροφή και αφήνω το πρωινό του πάνω στην επενδυμένη με μαύρο μάρμαρο νησίδα της κουζίνας, τοποθετώντας το άψογα ανάμεσα στα αργυρά μαχαιροπίρουνα που έχουν ήδη στρωθεί. Αυγά, μπέικον, φρέσκα φρούτα – τα βασικά συστατικά της διατροφής του. «Ναι, η κυρία Φεράρι έφυγε όσο ήσασταν στο ντους».

Ένα σκοτεινιασμένο μέτωπο συνοφρώνεται. «Φεράρι; Αλήθεια;»

Δε μου προξενεί εντύπωση που δε ρώτησε ποτέ το όνομά της, μόνο λύπη. Το ποιες είναι οι γυναίκες δε σημαίνει τίποτα· μόνο ότι φέρνουν στη θύμησή του τη Λίλι.

Ποτέ δεν τον έχω δει να δείχνει ειλικρινή τρυφερότητα σε κάποια γυναίκα εκτός από την αδερφή του, τη Ροζάνα. Είναι ευγενικός στις ερωμένες, πάντοτε. Περιποιητικός όσο τις κυνηγά. Τα ειδύλλια όμως περιορίζονται σε μία μόνο βραδιά. Ποτέ δεν έχει στείλει λουλούδια σε ερωμένη, ποτέ δεν έχει ενδώσει σ' ένα τηλεφώνημα για φλερτ, ούτε έχει προσκαλέσει ή συνοδεύσει μια γυναίκα σε δείπνο. Δεν έχω γνώση του πώς φέρεται σε μια κυρία με την οποία έχει συννευρεθεί. Είναι ένα κενό στην αντίληψη που έχω για εκείνον που μπορεί να μη γεμίσει ποτέ.

Απλώνει το χέρι του να φτάσει τον καφέ που άφησα μπροστά του, ενώ το μυαλό του ολοφάνερα κάνει μια επισκόπηση του ημερήσιου προγράμματός του, έχοντας αποδεσμεύσει την τελευταία του ερωμένη από τις σκέψεις του διά παντός. Κοιμάται σπάνια και εργάζεται υπερβολικά. Βαθιές αυλακώσεις και από τις δυο μεριές του στόματός του δε θα έπρεπε να υπάρχουν εκεί σε κάποιον τόσο νέο. Τον έχω δει να χαμογελά και τον έχω ακούσει ακόμα και να γελά, αλλά η ευχαρίστηση δε φτάνει ποτέ ως τα μάτια του. Υπομένει τη ζωή· δεν τη ζει.

Τον έχω ενθαρρύνει να κλέψει λίγο χρόνο για να απολαύσει τα επιτεύγματά του. Μου λέει ότι θα απολαύσει τη ζωή καλύτερα όταν πεθάνει. Η επανασύνδεση με τη Λίλι είναι η μόνη πραγματική του προσδοκία. Με όλα τα άλλα απλώς σκοτώνει την ώρα του.

«Έκανες εξαιρετική δουλειά στο πάρτι χθες βράδυ, Βίτε», λέει, μάλλον αφηρημένα. «Πάντα κάνεις, αλλά και πάλι. Δε βλέπεις ποτέ να λέω ότι σ' εκτιμώ, σωστά;»

«Όχι. Σας ευχαριστώ».

Τον αφήνω να φάει και να διαβάσει την εφημερίδα της ημέρας, και προχωρώ κατά μήκος ενός μακριού διαδρόμου με τους επενδυμένους με καθρέφτες τοίχους του προς την ιδιωτική πλευρά της κατοικίας που εκείνος δε μοιράζεται με κανέναν. Η αξιαγάπητη κυρία Φεράρι πέρασε τη νύχτα σε μια κρεβατοκάμαρα στην απέναντι μεριά του ρετιρέ, σε μια απόλυτα λευκή και αποστειρωμένη σουίτα, μεθοδικά σχεδιασμένη έτσι ώστε να μην έχει καμία απολύτως σχέση με το υπόλοιπο σπίτι. Είναι ένας χώρος που η Λίλι δε θα πολυπροτιμούσε, λες και αυτό από μόνο του θα ήταν αρκετό για να εμποδίσει το φάντασμά της από το να βλέπει και να γνωρίζει.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα μετά την πρόσληψή μου, ο κύριος Μπλακ αγόρασε το πολυτελές ρετιρέ όσο ο πύργος ήταν ακόμα υπό κατασκευή. Επέβλεψε ενδελεχώς τον σχεδιασμό του γυμνού εσωτερικού, από την τοποθέτηση των τοίχων και των θυρών μέχρι την επιλογή των υλικών. Ωστόσο, δεν μπορώ να πω ότι ο χώρος αντικατοπτρίζει το προσωπικό του στιλ. Διάλεξε κάθε έπιπλο και αξεσουάρ έχοντας κατά νου το γούστο της πολυαγαπημένης του Λίλι. Δεν ήθελε μια νέα αρχή, απαλλαγμένη από τη μνήμη της· ήθελε απλώς μια κατοικία στην πόλη, και εξασφάλισε ότι θα συμπεριλάμβανε και την εκλιπούσα σύζυγό του. Υπάρχουν ενθύμιά της παντού, σχεδόν στα πάντα. Από την άποψη αυτή, νιώθω ότι τη γνωρίζω.

Κοιμή. Θεατρική. Αισθησιακή. Σκοτεινή, πάντα σκοτεινή.

Κοντουτέκομαι στο κατώφλι της κρεβατοκάμαρας του κυρίου Μπλακ, έχοντας την αίσθηση της επίμονης υγρασίας από το πρόσφατο ντους του. Οι δύο σουίτες, η γυναικεία και η ανδρική, καταλαμβάνουν μία ολόκληρη πλευρά της κατοικίας, με ντουλάπες-βεστιάρια, μπάνια με ασορτί μαρμάρινες πλάκες και ένα κοινό καθιστικό.

Η σουίτα της κυρίας έχει θέα προς το συγκρότημα από ουρανοξύστες του Μπίλιονερς Ρόου και τον ποταμό Χάντσον από το κάτω μέρος του φαρδιού κρεβατιού, και προς το Νότιο Μανχάταν στα δεξιά. Τα ηλιοβασιλέματα απλώνονται σαν φωτιά μέσα στο πλουσιοπάροχα εξοπλισμένο και πολυτελώς επιπλωμένο δωμάτιο, ζεσταίνοντας τη διακριτική διακόσμηση, που ανανεώνω με πληθωρικές ανθοδέσμες κάθε λίγες μέρες, σύμφωνα με την επιθυμία του εργοδότη μου. Το δωμάτιό της είναι πάντοτε σε ετοιμότητα, αναμένοντας μια γυναίκα που έφυγε πριν καν αυτό γίνει δικό της. Το μονόγραμμά της *A.P.M.* είναι ανάγλυφο ή κεντημένο σχεδόν πάνω στα πάντα, σαν να έχει σκοπό να διαβεβαιώσει τη Λίλι ότι ο χώρος ανήκει μόνο σ' εκείνη. Τα ενδύματά της γεμίζουν την ντουλάπα και τα συρτάρια της. Το προσωπικό της μπάνιο είναι πλήρως εφοδιασμένο.

Δικαιωματικά, η άδεια ηχώ της εγκατάλειψης θα έπρεπε να φθείρει την όμορφη σουίτα, ωστόσο υπάρχει μια παράξενη ενέργεια εδώ, προπομπός της ίδιας της ζωής.

Η Λίλι παραμένει εδώ, αθέατη αλλά αισθητή.

Αντιθέτως, η σουίτα του κυρίου είναι άδεια. Ο κύριος Μπλακ κοιμάται πάνω σ' ένα λεπτό υπερυψωμένο επίπεδο, επιλεγμένο έτσι ώστε να περιορίζει κάθε πιθανό περισπασμό από την τεράστια εικόνα που καταλαμβάνει τον τοίχο ακριβώς απέναντι από εκεί όπου ξεκουράζει το κεφάλι του το βράδυ. Κρίνοι διακοσμούν τα πόμολα των συρταριών του και είναι κε-

νημένοι πάνω στα σεντόνια του. Η Νέα Υόρκη απλώνεται σαν δώρο στα πόδια του πέρα από τα παράθυρα, όμως εκείνος έχει τοποθετήσει το κρεβάτι του με τη θέα πίσω του και τη φωτογραφία της Λίλι εμπρός του. Συμβολίζει τον τρόπο ζωής του: αδιάφορος για τον κόσμο και κυριευμένος από μια γυναίκα, απούσα εδώ και καιρό.

Ο κύριος Μπλακ τελειώνει τις μέρες του με τη Λίλι. Το πορτρέτο της είναι το τελευταίο πράγμα που βλέπει, και ξυπνά με το θέαμά της. Εν αντιθέσει με το δωμάτιό της, το δικό του μοιάζει με τύμβο, κρύο και ανατριχιαστικά ήσυχο, στερούμενο ζωντάνιας.

Στρέφοντας το βλέμμα μακριά από τη βορειοανατολική άποψη του Σέντραλ Παρκ, τραβά το βλέμμα μου η γυναίκα της οποίας η αθάνατη τελειότητα επιτάσσει την προσοχή κάποιου. Είναι μια οικεία, γήινη εικόνα. Μια Λίλι σε φυσικό μέγεθος ξαπλώνει κατά μήκος ενός ξέστρωτου κρεβατιού· ο κορμός της καλυμμένος μ' ένα λευκό σεντόνι και τα λεπτά της άκρα μπλεγμένα μέσα στα μακριά μαύρα μαλλιά της. Τα χείλη της είναι πρησμένα από τα φιλιά, τα μάγουλά της αναποκοκκινισμένα, τα βλέφαρά της βαριά από επιθυμία και κτητικότητα. Με φόντο το σταχτί χρώμα του τοίχου, προσκαλεί με το τραγούδι μιας σειρήνας που μιλά για ομορφιά, εμμονή και καταστροφή.

Έχω πιάσει τον εαυτό μου να χαζεύει παραπάνω από μία φορά, αιχμάλωτος από το απεγάδιαστο πρόσωπό της και τον ισχυρό της αισθησιασμό. Ορισμένες γυναίκες παγιδεύουν τους άνδρες σε ιστούς μέσω της απλής πράξης της ύπαρξής τους.

Ήταν τόσο νέα, βία είκοσι, ωστόσο άφηγε μια βαθιά εντύπωση σε όλους όσοι τη συναντούσαν. Και άφησε τον σύζυγό της να τυραννιέται, κατεστραμμένος από την αμφιβολία, την ενοχή και τα σπαραξικάρδια ερωτήματα... των οποίων τις απαντήσεις πήρε εκείνη στον υδάτινο τάφο της.

3

BITE

Καθώς μπαίνω με το Range Rover στη ροή των αυτοκινήτων, ο κύριος Μπλακ καταχωρίζει σύντομες οδηγίες στο κινητό του. Δεν είναι ούτε οκτώ το πρωί καλά καλά, και έχει ήδη πέσει με τα μούτρα στη διαχείριση των διάφορων πτυχών της αναπτυσσόμενης δυναστείας του.

Το Μανχάταν σφύζει τριγύρω μας, βρίθοντας από αυτοκίνητα και ανθρώπους σε αέναη κίνηση προς κάθε κατεύθυνση. Κατά τόπους, σακούλες σκουπιδιών είναι στοιβαγμένες σε σωρούς ύψους αρκετών μέτρων πάνω στα πεζοδρόμια και περιμένουν να συλλεγούν. Το θέαμα στην αρχή μου ήταν αποκρουστικό, αλλά τώρα είναι απλώς ένα κομμάτι του παζλ.

Έχω φτάσει στο σημείο να απολαμβάνω αυτή την πόλη, που είναι τόσο διαφορετική από τις κυματιστές πράσινες κοιλάδες της πατρίδας μου. Δεν υπάρχει κάτι που δεν μπορείς να βρεις. Η ενέργεια των ανθρώπων, η διαφορετικότητα και η πολυπολιτισμικότητα εδώ σε αφήνουν άφωνο.

Το βλέμμα μου πετάγεται μπρος-πίσω από την κίνηση στους πεζούς. Μπροστά μας, ένα φορητό που κάνει παράδοξους κλείνει τον μονόδρομο. Στο αριστερό πεζοδρόμιο, ένας γενειοφόρος άνδρας έχει βγάλει μια ομάδα από ενθουσιώδη σκυλιά για την πρωινή τους βόλτα, χειριζόμενος επιδέξια μια εξάδα λουριά. Στα δεξιά, μια μητέρα ντυμένη για τρέξιμο σπρώχνει ένα καροτσάκι μωρού ειδικό για τζόγκινγκ μπροστά της προς το πάρκο. Ο ήλιος λάμπει, αλλά τα θεόρρατα κτίρια και τα δέντρα με την πυκνή φυλλωσιά αποκλείουν πνιγηρά το φως.

Η καθυστέρηση λόγω της κίνησης παρατείνεται.

Ο κύριος Μπλακ συνεχίζει τις επιχειρηματικές του συναλλαγές με την άνεση της αυτοπεποίθησης, η φωνή του ήρεμη και αποφασιστική. Τα αυτοκίνητα ξεκινούν να σέρνονται προς τα μπρος, κι έπειτα αυξάνουν ταχύτητα. Κατευθυνόμαστε προς το κέντρο. Για λίγη ώρα, μας ευνοούν πράσινα φανάρια διαδοχικά. Έπειτα, η τύχη μας εξαντλείται λίγο πριν φτάσουμε στον προσορισμό μας, κι ένα κόκκινο φανάρι με σταματά.

Μια κοσμοπλημμύρα περνάει βιαστικά μπροστά μας, οι περισσότεροι με το κεφάλι κάτω και αρκετοί με ακουστικά στ' αυτιά, που, υποθέτω, προσφέρουν μια κάποια ανάπαυλα από την какоφονία της πολυθόρυβης πόλης. Ρίχνω μια ματιά στην ώρα για να επιβεβαιώσω ότι ακολουθούμε το χρονοδιάγραμμα.

Ένας πονεμένος θόρυβος στέλνει ένα κύμα πάγου που διαπερνά τις φλέβες μου. Είναι ένα μισοπνιγμένο βογκητό που σχεδόν δεν είναι ανθρώπινο. Γυρίζω το κεφάλι μου γοργά και κοιτάζω ανήσυχος στο πίσω κάθισμα.

Ο κύριος Μπλακ κάθεται ακίνητος και σιωπηλός, τα μάτια του σκοτεινά σαν την πίσσα, το πρόσωπό του στραγγισμένο από χρώμα. Το βλέμμα του γλιστρά κατά μήκος της διάβασης. Κοιτάζω κι εγώ προς τα εκεί.

Μια μικροκαμωμένη μελαχρινή απομακρύνεται από εμάς βιαστικά. Τα μαλλιά της είναι κοντά και στυλντά, κομμένα σ' ένα καρέ που χαϊδεύει το σμιλεμένο της σαγόνι. Δεν είναι η πλούσια χαίτη της Λίλι, επ' ουδενί. Όμως, καθώς γυρίζει να κατέβει από το πεζοδρόμιο, νομίζω ότι μπορεί και να είναι το απαράμιλλο πρόσωπό της.

Η πίσω πόρτα ανοίγει διάπλατα βιαίως. Ο οδηγός του ταξί πίσω μας εκστομίζει χυδαιότητες από το κατεβασμένο του παράθυρο.

«Λίλι!»

Το ότι ο εργοδότης μου θα έφτανε σε τέτοιο σημείο ώστε να φωνάξει το όνομα της συζύγου του με συγκλονίζει σαν κρότος πυροβολισμού. Τα πνευμόνια μου κυριεύονται από το σοκ.

Η ματιά της γυναίκας πετιέται προς το μέρος μας. Εκείνη σκοντάφτει. Παγώνει επιτόπου.

Η ομοιότητα είναι απόκοσμη. Μυστηριώδης. Αδύνατη να τη συλλάβεις.

Ο κύριος Μπλακ πηδάει έξω ακριβώς τη στιγμή που το φανάρι γίνεται πράσινο. Η αντίδρασή του είναι ενστικτώδης: η δική μου ανευσταλμένη από τη σύγχυση. Ξέρω μόνο ότι ο εργοδότης μου είναι εκτός εαυτού, κι εγώ είμαι παγιδευμένος πίσω από το τιμόνι του Range Rover, ενώ η τρέλα των πρωινών νεοϋορκέζικων συγκοινωνιών οργιάζει απ' όλες τις κατευθύνσεις.

Το πρόσωπό της, ήδη χλωμό σαν πορσελάνη, γίνεται αναιμικό. Διαβάζω την κίνηση των έντονα κόκκινων χειλιών της. *Κέιν*.

Η έκπληξη της αναγνώρισής της ελευθερώνει μια αδιαμφισβήτητη οικειότητα.

Και έναν φόβο επίσης.

Ο κύριος Μπλακ ρίχνει μια ματιά προς την κυκλοφορία κι έπειτα ορμά ανάμεσα από κινούμενα αυτοκίνητα σε μια αδια-

νόητη έκρηξη αδρεναλίνης. Ο καταιγιστικός ήχος από κορναρίσματα γίνεται εκκωφαντικός.

Οι σκληροί ήχοι την τσαντίζουν εμφανώς. Εκείνη ξεχύνεται τρέχοντας, σπρώχνοντας για να περάσει ανάμεσα από τον κόσμο που συνωστιάζεται στο πεζοδρόμιο, το φόρεμά της στις αποχρώσεις του σμαραγδιού, φάρος μέσα στο πλήθος.

Ο εργοδότης μου, ένας άνδρας που πετυχαίνει χωρίς να το επιδιώξει, ξεκινά το κυνηγητό. Μια μαύρη λιμουζίνα τη φτάνει πρώτη, οδηγώντας με απίστευτη ταχύτητα.

Τη μια στιγμή η Λίλι είναι μια λωρίδα πράσινου μέσα στο αδιάκοπο γκρι της αστικής ζούγκλας. Την άλλη είναι ένας απα-στράπτων νερόλακκος στον βρόμικο νεοϋορκέζικο δρόμο.

4

ΕΪΜΙ

Χαμογελώ στον σερβιτόρο, με μια αργή, χαλαρή σύσπαση των χειλιών μου.

«Θα πάρω άλλο ένα Μανχάταν».

«Οχ Θεέ μου», παραπονιέται με θεατρικό ύφος η Σουζάν, τρίβοντας τους κροτάφους της. Οι σφιχτά τυλιγμένες λαμπιερές μαύρες μπούκλες της χορεύουν με την κίνηση. «Δεν ξέρω πώς το κάνεις. Αν έπινα αλκοόλ αυτή την ώρα της ημέρας, θα έπρεπε να πάρω έναν υπνάκο».

Ρίχνω μια γεμάτη λαχτάρα ματιά στο πιρούνι της για τα ορεκτικά και φαντάζομαι να την τρυπάω μ' αυτό στο μάτι. Χρησιμοποιώ τις λέξεις για τον ίδιο σκοπό. «Πώς πάει το βιβλίο;»

Κάνει έναν μορφασμό, κι εγώ κρύβω το χαμόγελό μου. Έχει σκοπό ν' αρχίσει τις φλυαρίες για την οργανική επινοητικότητα και την αναπλήρωση αποθεμάτων, κι εγώ θα κάνω εικόνα το όμορφο πρόσωπό της με μια τρύπα που χάσκει στη θέση που κάποτε βρισκόταν ο βολβός του ματιού της και από

πίσω το σκοτεινό κενό στη θέση που θα έπρεπε να βρίσκεται ένας εγκέφαλος.

«Είμαι μεγάλη θαυμάστρια», πετάγεται η Έρικα Φεράρι.

Το κέρατό μου, μας δουλεύει; Έπρεπε να ενεργήσω γρήγορα για ν' αποκτήσω οικειότητα με την Έρικα και να την προσκαλέσω σε γεύμα όταν ο Κέιν την έσυρε από το χθεσινό βραδινό πάρτι για να της χώσει το μόριό του. Όταν συνειδητοποίησα ότι η Έρικα αποδέχτηκε την πρόσκλησή μου μόνο και μόνο για ν' αποκτήσει πρόσβαση στη Σουζάν γίνομαι έξω φρενών. Το τσόλι με *χρησιμοποίησε*!

Η Έρικα γέρνει μπροστά καθώς γλείφει τη Σουζάν για περισσότερο έμφαση.

Και έτσι απλά, το άγχος της Σουζάν εξαφανίζεται, μ' ένα πλατύ χαμόγελο να το αντικαθιστά. Έχει τα πιο όμορφα χείλη, ζουμερά και από τη φύση τους πιο σκούρα γύρω από τις άκρες και απαλό ροζ στο εσωτερικό, σαν φυσικό μολύβι χειλιών. «Ω, σ' ευχαριστώ! Χαίρομαι πολύ που απολαμβάνεις τη δουλειά μου».

Το βλέμμα μου παρακάμπτει γεμάτα από κόσμο τραπέζια και βρίσκει το μπαρ απέναντι, με την ελπίδα ότι θα εντοπίσω τον μπάρμαν να φτιάχνει το ποτό μου. Άλλη μια γουλιά, και θα χαζεύω τον πάτο του άδειου μου ποτηριού. Δεν μπορώ ν' αντέξω ούτε ένα λεπτό ακόμα το Σόου Αμοιβαίας Εκτίμησης Σουζάν και Έρικας χωρίς αλκοόλ. Δόξα τω Θεώ, έχω ταλέντο στο να σβήνω τις ανοησίες από την τράπεζα μνήμης μου. Με λίγη τύχη, θα έχω εξορίσει αυτό το γεύμα στη λήθη μέχρι την ώρα του βραδινού.

Ξέρεις τι χρειάζεσαι, Έμι; Η πεθερά μου μου είπε κάποτε με τη χαρακτηριστική της υποκριτική γλυκύτητα. Καλλιέργεια. Προσπάθησε να βρεις φίλους που μπορούν να σε ανεβάσουν. Συγγραφείς, καλλιτέχνες, μουσικούς... Ανθρώπους που μπορούν να σε διδάξουν κάτι.

Λες και δεν ξέρω τίποτα. Ναι, πήγα σε δημόσιο σχολείο κι έκανα και μια διετή θητεία σ' ένα κολλέγιο πριν πάρω το πτυχίο μου στο μάρκετινγκ από ένα πανεπιστήμιο. Όντως, δεν ήξερα ότι το ποτήρι του νερού μπαίνει στα δεξιά ή ότι βάζεις τα πιρούνια στ' αριστερά. Τίποτε από αυτά δε με κάνει ανάξια.

Η Αλίγια πιστεύει ότι δεν είμαι αρκετά καλή για τον λατρεμένο της Ντάριους. Πού να ήξερε... ότι έχω πάρει και τους τρεις γιους της.

Και έτσι, η Σουζάν –που γεννήθηκε σκέτο Σούζαν– είναι η δόση λογοτεχνικής μου επιτήδευσης. Γράφει φτηνιάρικα ρομαντικά μυθιστορήματα για δισεκατομμυριούχους που πηδάνε σαν πρωταθλητές και τις γυναίκες που τους εξημερώνουν. Είναι το μεσαίο δάχτυλο ως τέλεια απάντηση στη σκύλα πεθερά μου.

Εξαιτίας της Αλίγια –και του Κέιν– σπαταλώ δύο ώρες από τη ζωή μου με δύο γυναίκες που δεν αντέχω. Η Έρικα και η Σουζάν αυτή τη στιγμή συζητούν τα σεξουαλικά κατορθώματα μυθιστορηματικών ηρώων με τον ενθουσιασμό που εγώ φυλάω για την πραγματικότητα. Είναι προφανές ότι η κυρία Φεράρι κρυφά ανακαλεί στη μνήμη της ότι την πηδούσε ο Κέιν μέχρι τελικής πτώσεως και φαντάζεται ότι έζησε μια σκηνή από βιβλίο. Προσπαθεί να τσεκάρει το τηλέφωνό της διακριτικά, έχοντας αναμφίβολα αφήσει τον αριθμό της προτού την ξεπροβοδίσει ο Βίτε με το απαράμιλλο βρετανικό του φλέγμα.

Το πώς εκτυλίχθηκε αυτή η σκηνή κατατρώει το μυαλό μου. Το ευγενικό χτύπημα της πόρτας. Ο άψογα γυαλισμένος ασημένιος δίσκος, απαστράπτων, με έναν κομψά σερβιρισμένο καφέ κι ένα μόνο λευκό τριαντάφυλλο. Μια λευκή μεταξωτή ρόμπα που περιμένει σ' ένα μπάνιο εφοδιασμένο με στιδήποτε μπορεί να χρειαστεί μια γυναίκα για να καλύψει την αναπόφευκτη ντροπιασμένη επιστροφή της. Και όταν η Έρικα

επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα μετά το ντους της, θα βρήκε τα ρούχα που ο Κέιν έβγαλε ένα-ένα από το κορμί της επιμελώς απλωμένα πάνω στον λευκό βελούδινο πάγκο, και τα παπούτσια που είχε κλοτσήσει βιαστικά δίπλα στο κάτω μέρος του ήδη ξεστρωμένου και ξαναστρωμένου κρεβατιού.

Αν μη τι άλλο, ο Βίτε είναι απεργάδιαστα αποτελεσματικός.

Και ο Κέιν. Τόσο προβλέψιμος. Το ήξερα από τη στιγμή που εμφανίστηκε η Έρικα ότι θα την έσκιζε. Μοιάζει με τη νεκρή σύζυγό του και μ' εμένα. Δεν το γνωρίζει, αλλά είναι το πιο πρόσφατο θέμα της διεξοδικής μελέτης που τρυφερά αποκαλώ *Γυναίκες που ο Κέιν Μπλακ έφερε σε οργασμό και τους την έφερε*.

Μέχρι στιγμής, η εξωτερική ομοιότητα φαίνεται να είναι το μόνο που απαιτεί ο Κέιν για να πηδήξει μια γυναίκα με κάθε δυνατό τρόπο. Είναι μεγάλος μπελάς. Η Σουζάν πρέπει να γράψει ένα βιβλίο γι' αυτόν. Μάλιστα, θα της έδινα τον τίτλο της μελέτης μου για το επόμενο της μυθιστόρημα. Μπορώ να γίνω γενναιόδωρη όταν δεν κάθομαι δίπλα σε μια σωσία που λάμπει κι έχει προησμένα χεϊλη και νυσταγμένα μάτια.

Θεέ μου, πόσο κακοδιάθετη είμαι...

Έρικα Φεράρι. Αυτό το ανόητο όνομα πρέπει να είναι ψεύτικο.

Ρίχνει μια κλεφτή ματιά κάτω στη Chanel τσάντα της, όπου βρίσκεται το κινητό της με την οθόνη προς τα πάνω. Η Σουζάν μου ρίχνει ένα πλάγιο βλέμμα όλο νόημα.

Κοιτάζω απεγνωσμένα τριγύρω στο κατάμεστο εστιατόριο αναζητώντας το ποτό μου. Οι περισσότεροι άνδρες είναι κομποί. Οι γυναίκες έχουν υπέροχα μαλλιά και φορούν συνολάκια σχεδιαστών – αλλά αυτές που χρησιμοποιούν μακιγιάζ είναι λιγοστές. Δεν μπορώ να καταλάβω τον λόγο για τον οποίο νομίζουν ότι αυτό είναι αποδεκτό. Για ποιον λόγο να μπει στη φασαρία να φτιάξεις τα μαλλιά σου αν δεν μπορείς

να μπεις στον κόπο να βάλεις καλλυντικά στο πρόσωπό σου; Δεν υπάρχει κάτι χειρότερο από τις μισές δουλειές.

«Πώς γνώρισες τον Ντάριους;» με ρωτάει η Έρικα, παίρνοντας άλλο ένα ψωμάκι από το καλάθι του ψωμιού.

«Ο Κέιν μας σύστησε».

Ζωντανεύει κατευθείαν στην αναφορά του ονόματός του.

«Και πώς γνώρισες τον Κέιν;»

Αφήνω να περάσει ένα δευτερόλεπτο για να κεντρίσω την προσοχή της.

«Έφυγα από ένα εστιατόριο, και με σταμάτησε στον δρόμο. Μοιάζω με τη γυναίκα του. Αυτό είναι το βίτσιό του. Σκούρα μαλλιά και πράσινα μάτια. Και το κόκκινο κραγιόν τον φτιάχνει επίσης».

Το χαμόγελο της Έρικας τρέμει λιγάκι. «Ε, κάποιοι άνδρες θέλουν έναν συγκεκριμένο τύπο».

Το χέρι της σηκώνεται αμήχανα προς τα μαλλιά της τα οποία πέφτουν σαν σκοτεινά κύματα που θα άγγιζαν το σουτιέν της, αν φορούσε σουτιέν. Δε φοράει και δεν το χρειάζεται· έχει μικρό στήθος όπως κι εγώ. Και όπως και η γυναίκα του Κέιν, που τον κράταγε από τα μπαλάκια και δεν τον άφησε ποτέ.

Ο Κέιν δε νοιάζεται για κανέναν. Αν δε στέκεσαι ακριβώς μπροστά του, σε έχει ήδη ξεχάσει. Αν υπάρχει κάποιος που θα μπορούσε να ειπωθεί ότι ζει τη στιγμή, αυτός είναι ο Κέιν. Έχει ήδη ξεφορτωθεί το χθες, δεν του καίγεται καρφί για το αύριο, και τον νοιάζει ίσα ίσα να βγάλει χαλαρά το σήμερα. Όμως, έχει κρεμαστεί από τη μνήμη της Λίλι σε σημείο ψύχωσης.

Γεγονός που δεν έχει ίχνος λογικής για μένα.

Δεν είναι ο τύπος του ανθρώπου που υποφέρει με τη θέλησή του, άρα πρέπει να πιστέψω ότι το να υπενθυμίζει στον εαυτό του ότι εκείνη έχει πεθάνει του προκαλεί κάποια ευχα-

ρίστηση. Ή είναι κόλπο για να προσελκύει γυναίκες, όπως ένας άνδρας κούκλος μ' ένα αξιολάτρευτο κουταβάκι. Πόσο αρρωστημένο είναι αυτό;

«Κολλήσαμε αμέσως», συνεχίζω κρατώντας τον τόνο μου χαλαρό. *Βασικά, ήμασταν κολλητά, τελεία. Όλο το βράδυ.* «Μετά, συναντηθήκαμε τυχαία μια-δυο φορές». *Τον παρακολούησες.* «Κάποια φορά έτυχε να είναι μαζί του ο Ντάριους».

Και ο τωρινός μου σύζυγος είχε προθυμοποιηθεί αμέσως ως κορμί που θα τον αντικαθιστούσε στο κρεβάτι μου. Έπρεπε να είχε τελειώσει εκεί, αλλά η Αλίγια εξασφάλισε ότι ο μεσαίος γιος της θα έπαιρνε αυτό που ήθελε – το δαχτυλίδι του στο δάχτυλό μου. Και ότι κι εκείνη θα έπαιρνε αυτό που ήθελε – τη δική μου εταιρεία διαχείρισης κοινωνικών μέσων, την Social Creamery. Τώρα μετανιώνει για την παρουσία μου. Αυτή είναι η μόνη μου παρηγοριά.

«Πώς ήταν εκείνη;» ρωτάει η Έρικα. «Η γυναίκα του».

«Στον κόσμο της συγγραφής, θα την αποκαλούσαμε Ωραία Ελένη», λέει η Σουζάν χασκογελώντας. «Η Έιμι προτιμά να την αποκαλεί Ωραία Κοιμωμένη».

Η σύγχυση διαπερνά το πρόσωπο της Έρικας.

Ένα άχαρο γέλιο μου διαφεύγει. «Σχεδόν τέλεια από κάθε άποψη».

«Μάλιστα».

«Τουλάχιστον αυτό θα σε έκαναν να πιστέψεις οι άνθρωποι που τη γνώριζαν. Κανείς από την οικογένεια δεν τη συνάντησε ποτέ επειδή είχαν για χρόνια αποξενωθεί από τον Κέιν. Οι φίλοι της θα σου πουν ότι ήταν πανέμορφη, έξυπνη, λαμπερή, η τέλεια οικοδέσποινα, υπέροχη σε όλα, και ούτω καθεξής, και τα λοιπά και τα λοιπά...» της λέω πικρόχολα. «Όλοι τη λάτρευαν».

«Σε κανέναν δεν αρέσει να κακολογεί τους πεθαμένους», λέει αυστηρά, το βλέμμα της γεμάτο κριτική.

«Το να εκθειάζεις ανθρώπους δεν τους κάνει λιγότερο πεθαιμένους. Και, περιέργως, ο Κέιν δε μιλάει καθόλου για εκείνη. Τύπου, μην αναφέρετε καν το όνομά της σε απόσταση ακοής γιατί αυτός γίνεται παγόβουνο».

«Ναι, τέλος πάντων... Ίσως είναι έτοιμος να προχωρήσει», λέει, μ' ένα υπεροπτικό χαμόγελο που με κάνει να θέλω να την πετάξω κάτω από την καρέκλα τραβώντας την από τα μαλλιά και να της χώσω μπουνιά στο στόμα. Πνίγω την παρόρμησή μου να της δείξω τις σέλφι που έχω τραβήξει με όλες τις γυναίκες που θα μπορούσαν να είναι σωσίες μας, μόνο και μόνο επειδή δε θέλω να νομίσει ότι είμαι παράφρων.

Μιμούμαι το ξιπασμένο της χαμόγελο. «Είμαι σίγουρη ότι γι' αυτό φοράει ακόμα το δαχτυλίδι του γάμου του. Δεν πρόσεξες το σχέδιο στις πορσελάνες; Τις ανθοσυνθέσεις; Την έλεγαν Λίλι, και όλα όσα του ανήκουν έχουν πάνω τους λίκιουμ».

Ανασηκώνει ανεπαίσθητα τους ώμους της. Σωστά. Αυτές οι καίριες λεπτομέρειες της είχαν διαφύγει. Δεν ξέρω γιατί κανένας άλλος δε βλέπει αυτό που βλέπω εγώ. Απλώς απερίσκεπτοι, αδαείς άνθρωποι που καταστρέφουν τον κόσμο. Όταν ανέφερα την έξαρση των λίκιουμ σε όλα τα βρομοπράγματα του Κέιν, ο Ντάρριους μου είπε ότι ήμουν υπερβολική. *Έχει κοριτσίστικο γούστο. Ε και λοιπόν;*

Η αυταρέσκεια της Έρικας εξανεμίζεται. Μέχρι να τελειώσουμε το μεσημεριανό μας γεύμα, δε θα λάμπει πια. Θα νιώθει χρησιμοποιημένη και πολύ λιγότερο ξεχωριστή. Η αυτοπεποίθησή της θα είναι στραπατσarisμένη για πολύ καιρό ακόμη, ίσως και για πάντα. Μισώ που πήγε με τον Κέιν, αλλά είναι ωραίο να ξέρω ότι δεν είμαι η μόνη τόσο αυτοκαταστροφική που την πάτησα με τη γοητεία του.

Ο σερβιτόρος, όμορφος αλλά καταβεβλημένος, κερδίζει ένα ειλικρινές χαμόγελο από μένα όταν φέρνει το ποτό μου.

Καταπίνω βαθιά, κλείνοντας τα μάτια μου για ένα λεπτό, για να γευτώ τη δροσερή αλλά πικάντικη γεύση που έχει το μπέριμπον ανακατεμένο με γλυκό βερμούτ. Το ζεστό βουητό ως αποτέλεσμα του αλκοόλ απαλύνει την εμπάθειά μου, και ξαφνικά τα μάτια μου τσούζουν από την αλμύρα των δακρύων.

Ήμαρτον. Διώχνω τη λύπη με θυμό.

Είναι αξιολύπητο το πώς άφησα μια βραδιά με τον Κέιν Μπλακ να μου καθορίσει τη ζωή. Ο ψυχίατρός μου λέει ότι έχω θέματα πατρικής εγκατάλειψης που επηρεάζουν τη διαδικασία λήψης αποφάσεών μου. Αυτό με τσαντίζει ακόμα περισσότερο. Τι σόι γυναίκα αφήνει τους άνδρες να την τσακίσουν έτσι;

Ο Κέιν ποτέ δε θα καταλάβει ούτε θ' αναγνωρίσει πώς ήταν να σε ξεριζώνει από τον δρόμο και να σ' ανεβάξει στο ρετιρέ ένας άνδρας με τέτοια εμφάνιση και συμπεριφορά. Μέσα σ' αυτή τη μία βραδιά, άρχισα να νιώθω ότι μπορεί να αξίζω κάτι για κάποιον εξαιρετικό, ότι κάθε ευχή που είχα ποτέ μου θα μπορούσε ίσως να πραγματοποιηθεί. Θα γινόμουν η κυρία Κέιν Μπλακ. Θα ζούσα μέσα στη δραματική ομορφιά του διαμερίσματος, υποδεχόμενη στο σπίτι μου ως καλεσμένους τους ίδιους ανθρώπους που κάποτε με ανάγκασαν να φέρομαι δουλοπρεπώς για να κερδίσω τη συνεργασία μαζί τους. Αναμφίβολα, ένιωθε την ίδια σπίθα μ' εμένα. Γι' αυτόν τον λόγο με επέλεξε, κι έπειτα με γοήτευσε τόσο απόλυτα, που μέσα σε λίγες ώρες βρέθηκα κάτω από το σώμα του που με πιέζει.

Ήταν πάνω από έναν χρόνο μετά όταν η Αλίγια έδειξε στον Ντάριους τη φωτογραφία που είχε βγάλει κρυφά το πορτρέτο της Λίλι, που ήταν καλά φυλαγμένο στην κρεβατοκάμαρα του Κέιν, και που κανείς μας δεν είχε δει αφού ο Βίτε με κάποιο τρόπο πάντα εμφανίζεται αν κανείς ξεστρατίσει προς εκείνη τη μεριά του ρετιρέ. Έριξα μια κλεφτή ματιά πά-

νω από τον ώμο του Ντάριους καθώς κοιτάζε τη Λίλι, και σε μια μακρινή γωνιά του μυαλού μου ξεκίνησε το ουρλιαχτό και δεν έχει σταματήσει από τότε.

Η Έρικα αγγίζει το χέρι μου προσπαθώντας να παρασύρει την προσοχή μου πάλι σ' εκείνη. «Εργάζεσαι με τον Κέιν στο κτίριο της Crossfire;»

Δε μου ακούγεται καλά που δεν τον αποκαλεί κύριο Μπλακ. Τι σημασία έχει αν τον πήδηξε; Την έχει ήδη ξεχάσει. Δεν είναι φίλοι και δε θα γίνουν ποτέ.

«Η Social Creamery έχει τα κεντρικά της στην Crossfire», απαντώ, γλιστρώντας τη γλώσσα μου σε όλο το κάτω χείλος μου για να πάρω κάθε σταγόνα από την τελευταία μου γουλιά, νιώθοντας το οικείο κύμα οργής καθώς προφέρω το όνομα της επιχείρησής μου. «Αλλά δε χρειάζεται να πηγαίνω κάθε μέρα. Την έφτιαξα έτσι ώστε να δουλεύει ρολόι».

Άλλο ένα γρανάζι στην αναπτυσσόμενη φαρμακευτική αυτοκρατορία της Μπάχαραν.

Δεν μπορώ να μιλάω για την εταιρεία που έχτισα από το μηδέν χωρίς ο λαιμός μου να κλείνει από δυσανεξία. Η Social Creamery ήταν η ανεξαρτησία μου, η απόδειξή μου ότι μπορώ να γίνω κάτι. Μελέτησα τις τάσεις των κοινωνικών μέσων ενδελεχώς, τελειοποίησα τρόπους για να εκμεταλλευτώ τα δυνατά σημεία και τις αδυναμίες που έχουν οι πλατφόρμες, έχτισα μια σταθερή ομάδα με ινφλουένσερ που μπορούσαν να κυκλοφορήσουν στην αγορά και να πουλήσουν σχεδόν ό,τι αναθεματισμένο υπάρχει, προσέλαβα κειμενογράφους που ήταν πνευματώδεις και ήξεραν πώς να ρηματοδοτούν—ο κόσμος είναι στ' αλήθεια γεμάτος αμόρφωτους ηλίθιους—και πήγα με τη φυσική μου γοητεία πόρτα-πόρτα για να πείσω εταιρείες να μου εμπιστευτούν τις μάρκες τους.

Και ύστερα η Αλίγια παρεισέφρησε και πρότεινε να θέσουμε την Social Creamery υπό την αιγίδα της ελέγχουσας

εταιρείας Μπάχαραν, προκειμένου να είναι μια κοινή οικογενειακή επιχείρηση κι εγώ να έχω πρόσβαση σε περισσότερους πόρους. Ο Ντάριους σκέφτηκε ότι θα ήταν υπέροχο να δουλεύουμε δίπλα δίπλα, κι εγώ δεν ήξερα την Αλίγια αρκετά καλά εκείνη την εποχή ώστε να είμαι επιφυλακτική.

Με το που υπογράψαμε τα γραφειοκρατικά, δεν της πήρε πολύ καιρό ν' αρχίσει να υπονομεύει εμένα και τις ιδέες μου και ν' αμφισβητεί την επιχειρηματική μου δεοντολογία. Έκλεψε την αφοσίωση του προσωπικού μου με δώρα και μπόνους, τα περισσότερα από τα οποία ήταν δικές μου ιδέες αλλά πήρε τα εύσημα εκείνη. Υποψήφιοι σύμμαχοι απομακρύνθηκαν για ν' αποφύγουν τις συνέπειες από εκείνη, ώσπου ολόκληρη η εταιρεία στράφηκε εναντίον μου.

Η Σουζάν και η Έρικα πλησιάζουν η μία κοντά στην άλλη, μιλώντας εκστασιασμένες για το φόρεμα μιας γυναίκας καθώς περνάει από το τραπέζι μας πηγαίνοντας στην τουαλέτα. Ένα εφαρμοστό φόρεμα με αφηρημένο σχέδιο· είναι ένα ενδιαφέρον ένδυμα που θα έδειχνε απείρως καλύτερο μ' έναν κορσέ να τιθασεύει όσα ξεχειλίζουν από κάτω.

Πίνω ακόμη μια αργή, βαθιά γουλιά και σιγοτραγουδώ με ευχαρίστηση. Και ανυπομονησία.

Σύντομα κάποια μέρα, θα αλλάξει όλη μου η ζωή. Θα βουτήξω πίσω τη Social Creamery και όλα τα άλλα που μου πήρε η «οικογένειά» μου, και με τόκο. Στο μεταξύ, περισσότερο και από τους γαμήλιους όρκους μου και το δαχτυλίδι που φοράω, η εταιρεία μου με δένει με τον Ντάριους, τα αδέρφια του και την Αλίγια. Πανάθεμά τους, δεν αποχωρώ χωρίς την εταιρεία μου.

Το κουδούνισμα ενός κινητού κάνει την Έρικα να τιναχτεί προς την τσάντα της με ανόητο ζήλο. Η απογοήτευσή της όταν όλες μας συνειδητοποιούμε ότι χτυπάει το δικό μου τηλέφωνο με κάνει να γελάω από μέσα μου.

Η ευθυμία μου κόβεται όταν βλέπω το όνομα της Αλίγια στην οθόνη.

«Γεια σου, μαμά», τη χαιρετάω, γνωρίζοντας πόσο απεχθάνεται να την αποκαλώ έτσι.

«Είμι», απαντάει με την εκπληκτικά βαθιά και βραχνή φωνή που συνήθως με πιάνει εξαπίνης. «Προσπαθούσα να βρω πού είναι ο σύζυγός σου, αλλά μόλις θυμήθηκα τι μέρα είναι».

Η όχι και τόσο διακριτική υπενθύμιση ότι ο Ντάριους διατηρεί το απόγευμα Παρασκευής το ραντεβού του για πήδημα με τη βοηθό του με ξενερώνει. Μια πίκρα απλώνεται στη γλώσσα μου.

Με πληγώνει. Στα εύκολα και στα δύσκολα, ο Ντάριους είναι δικός μου. Νομίζω ότι μπορεί και να μ' αγαπάει, και ότι θα ήταν καλύτερος άνδρας απέναντί μου αν μπορούσα κάποια στιγμή να σταματήσω να σκέφτομαι πώς με πηδούσε ο Κέιν λες και θα πέθαινε αν σταματούσε. Όμως δεν μπορώ, και ο άνδρας μου πηδάει την εξαιρετικά αποδοτική βοηθό του αυτή τη στιγμή. Η όμορφη ξανθιά πάντοτε μου φέρνει τον καφέ ακριβώς όπως τον θέλω και είναι τόσο καλή, που θέλω να τη χτυπήσω μέχρι θανάτου με την τσάντα μου.

«Μήπως μπορώ να σας βοηθήσω εγώ;» ρωτάω γλυκά.

«Μην ανησυχείς. Θα του στείλω μήνυμα». Η φωνή της είναι μελίρροτη όταν με τσακίζει. «Η γυναίκα του Κέιν επέστρεψε από τον άλλο κόσμο».

*Δε γίνεται να τις πιστέψεις όλες.
Μπορείς όμως να εμπιστευτείς έστω και μία;*

Ο χήρος Κέιν Μπλακ είναι ολέθρια καθηλωμένος στον γάμο του με τη Λίλι, παρόλο που εκείνη έχει πια χαθεί. Η θλίψη τον έχει διαβρώσει... ώσπου βλέπει στους δρόμους του Μανχάταν μια γυναίκα με την απαράμιλλη ομορφιά της συζύγου του. Χωρίς δεύτερη σκέψη θα την πάρει υπό την προστατευτική φροντίδα του στο πολυτελές ρετιρέ του, όπου η ανάμνηση της Λίλι ασκεί υπνωτιστική εξουσία.

Όμως η μητέρα του Κέιν, η Αλίγια, εμπιστεύεται την επιστήμη. Πλήθος τα ερωτήματα, ελάχιστες οι απαντήσεις, και εδώ παίζονται πολλά. Η γυναίκα που ισχυρίζεται πως είναι η Λίλι ελέγχει σε απόλυτο βαθμό τον Κέιν κι αυτό δεν είναι αποδεκτό. Μόνο μία μπορεί να είναι η βασίλισσα σ' αυτόν τον θρόνο.

Η κουινιάδα του Κέιν, η Έιμι, για πολλά χρόνια έπαιζε κι έχανε. Διαλυμένη από τα ψέματα και τις απότες και κυριευμένη από δολοφονική μανία, αποφασίζει να αλλάξει πρόσωπο. Έχει πληρώσει ακριβιά για πολλά και τώρα σκοπεύει να διεκδικήσει όσα δικαιούται.

Παραπλανητικό και εθιστικό, αυτό το σκοτεινό μυθιστόρημα μυστηρίου διαθέτει τη συναισθηματική ένταση και τον διεγερτικό αθησιασμό που καθιέρωσαν τη Σίλβια Ντέι ως συγγραφέα διεθνών μπεστ σέλερ πολλών εκατομμυρίων αντιτύπων.

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

ISBN: 978-618-5044-51-0

9 786185 044510

ΚΩΔ. ΜΗΚΟΣ 20x27

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ**

Τ.θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdotiseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdotiseistoulipa.gr